

بحث درباره انگیزه قیام و نهضت امام حسین علیه السلام، بحث تازه‌ای نیست بویژه اینکه در این مجله، همواره در این باره مطالبی را تذکر داده ایم؛ ولی آنچه لازم به گفتن است، این است که نباید اوضاع و شرایط زمان ما را از آن انگیزه حقیقی که حضرت سیدالشهداء علیه السلام جان خود و فرزندان و برادران و خویشان و اصحاب باوقاییش را نشار گرد، بازدارد و شاید بهمین علت هم هست که ائمه هدی علیهم السلام تاکید کرده‌اند که پیوسته ذکر مصیبت امام حسین علیه السلام شود و علت شهادت آن حضرت، تذکر داده شود و خود همیشه یاد از آن حضرت می‌کردد و علما و بزرگان دین در طول تاریخ پس از شهادت، مجالس سوگواری و روضه امام حسین «علیه السلام» را برپا می‌کردند.

برپائی مجالس عزاداری

علقeme می‌گوید: امام باقر علیه السلام دستور می‌داد که حتماً در روز عاشورا، مصیبت سیدالشهداء سلام الله علیه برای مردم خوانده شود و بر آن حضرت گریه کنند و خود آن حضرت دستور می‌داد به اشخاصی که از آنها تقیه‌ای نداشت، که بر امام حسین علیه السلام گریه کنند و در متزل خود همواره مجلس عزاداری برپا می‌فرمود و امر من کرد که مؤمنین به یکدیگر تسلیت بگویند و من فرمود:

من حسالت می‌کنم تواب دوهزار حج و دوهزار عمره و دوهزار غزوه را بر آنها.

می‌گوید: عرض کردم چگونه به یکدیگر تسلیت بگوییم؟

فرمود بگویند: «عظم الله أجرورنا بعصابينا الحسين عليه السلام وجعلنا واتاكم من القابلين بتاريه مع ولته الإمام التقى من آل محمد».

امر به معروف و نهی از منکر

درسی از عاشرای حسینی (ع)

است و امروزهم به آمریکا و دیگر جهان‌خواهان استعمارگران «نه» می‌گوید. این همان گریه‌ای است که ما را آماده قیام برای خطا دین خدا در سرزمینهای الهی می‌کنند و این همان گریه حرارت بخش و شجاعت‌آور و هیجان‌زاگ است که ملت‌های مستضعف را به قیام و حرکت و جنبش وامی دارد. و خلاص این همان گریه‌ای است که پادآور سخنان مقتنس و حرکت برانگیز امام حسین علیه السلام می‌باشد.

لذا گریه بر امام حسین زنده نگهداشت عاشرها است و زنده نگهداشت عاشرها عملکردن به سخنان آن حضرت است و در آن صورت است که کشور ما - بقول حضرت امام قدس سرمه - آسیب نخواهد دید. زیرا محظوظ بدون عمل بی معنی و بی ارزش است. این عمل کردن به سخنان امام، به این معنی نیست که ملاحدهای خود را برداریم و دشمنان دین در هر جا و مکان بجنگیم که قدر شرایط خاصی دارد و متوط به دستور و قدر مسلمین است. ولی به آن معنی هم نیست که سرماش با کفر و شرک داشته باشیم که دیگر با انگیزه و هدف پیشوای بزرگ مخالف است.

سرماش با کفر را نداریم

امام افت رحمه الله علیه و فتنه نفه الرکیه، همان روز هم که جام زهر آلا صلح را مرسی کشید، با تمام شهادت اعداء کرد که: «خداآنده، تومنی ذاتی که ما سارش با کفر را نداریم» و این ترجمة همیشه جاوید امام حسین علیه السلام است

فرمود: «هیهات متأ الذله». و در همان پیام نیز با صراحة بیان کرد که:

«اگر بندبند استخوانهایمان را جدا سار-

کار خداونیه اجر می‌سپار و گرگاند در مصیبت‌مان به شهادت امام حسین علیه السلام و ما و شما را از خونخواهان او همراه با ولیش امام علیه السلام (علیهم السلام) از آن محقق فرار دهد. اینجا دیگر بحث از گریه به انگیزه گریه وزاری نیست بلکه گریه برای این است که خونخواهی و طلب ثار کتبم و امام حسین علیه السلام را یاری دهیم. این همان گریه‌ای است که تا امروز اسلام را نجات داده است و مکتب سیدالشهداء علیه السلام را حفظ کرده است. این همان گریه مقتنس است که انقلاب اسلامی ایران را به رهبری فرزند امام حسین علیه السلام به پیروزی رسانده است. این همان گریه‌ای است که به تمام دشمنان این مکتب در طول تاریخ «نه» گفته

سوء نسانه على الاحبار اذ يقول: [الولا ينهاهم الرئاسيون والاحبار عن قولهم الا نام] وقال: [عن الدين كثروا من بين اسرائيل... واتما عاب الله ذلك عليهم لاتهم كانوا يرون منظلمة الدين بين اظهارهم المنكر والفساد فلا ينهونهم عن ذلك رغبة فيما كانوا يأتون بهم، وردهم متأيحدرون والله يقول: [فلا تخشا الناس واخشوهم] وقال: [المؤمنون والمؤمنات بعضهم اولاه بعض يأمرون بالمعروف وينهون عن المنكر] فيبدأ الله بالأمر بالمعروف والنهي عن المنكر فرضة منه لعلمه بأنها إذا أذيت وأفيمت، استفانت الفرائض كلها، هيتها وصعبها...]

اى مردم! عبرت بگرید از موعظه های خداوند به اولیاءش و پستگرید که چگونه بر احبار نفرین می فرماید و می فرماید: چه می شد اگر روحانیون و احباب آنان را از سخن گناه، باز می داشتند و می فرماید: لعن و نفرین باز ببر کافران از بین اسرائیل... و قطعاً ایشکه خداوند بر آنها عیب داشت، به این لحاظ بود که منکر و فساد را از ظالمان می دیدند، ولی نهیان نمی کردند زیرا بایه امید دستیابی به پذل وبخشش آنان بودند و یا از آنها می ترمیدند و هراس داشتند در حالی که خداوند می فرماید: از مردم نترسید و از من نترسید، و در آیه دیگر می فرماید: مؤمنین دوستان یکدیگرند، از این رو امری معروف و نهی از منکر می کشند، و در این آیه، فرضه امری معروف و نهی از منکر را بر همه چیز مقdam دانسته است زیرا می داند که اگر این فرضه درست ادا شود و برای گردد، تمام فرایض و واجبات دیگر بر پا خواهد شد، چه واجبات آسان و چه دشوار

و در روایتهای متعددی وارد شده است که اگر مسلمانان فرضه امری معروف و نهی از منکر را ترک کنند، دعایشان مستجاب نگردد و خداوند کسانی را بر آنان مسلط می گرداند که از بدترین آنها خواهند بود،

«... واتی لم أخرج أثرا ولا بطرأ ولا مفدا ولا ظالماً واتما خرجت لطلب الاصلاح في أفة جدي اريد أن أفرج بالمعروف وأنهي عن المنكر وأمير سيرة جدي وأبي علي بن أبي طالب...» و همانا من نه از روی خودخواهی و یا برای خوشگذرانی و یا به انگلیزه فساد در جامعه و ستم به مردم، یبرون آدم بلکه خسروج من و انگلیزه سفرم، برای اصلاح امور امت جدم پسامبر است، من می خواهم امری معروف و نهی از منکر کنم و به ست و قانون جدم پدرم علی بن ابی طالب قدم بردارم.

حال اگر ما بپرسی امام حسین عليه السلام هستیم، باید در تمام شرایط و اوضاع به فکر اصلاح امور جامعه مسلمین باشیم و باید همواره امری معروف و نهی از منکر کنیم و این دیگر مشروطه زمان و مکان خاصی نیست، انسان خیرخواه باید همچشم خیر مردم و مسلمانان را بخواهد و خیر آنان در پیروی از مکتب حیاتیخش اسلام است که از راه امر مکتب حیاتیخش اسلام است که از راه امر به معروف و نهی از منکر بست می آید، و این وظیفه ای است همگانی و همیشگی و باید مسلمانان از این وظیفه برباز نباشند و بدون ترس و واهمه، در پی اصلاح امور اخلاق اشان بایشند، بر مسلمانان تمام کشورهای اسلامی است که برای انجای هفتگی امری معروف و نهی از منکر، قائم کنند و این دو شعار بزرگ اسلام را رهان نکنند که در آن صورت، جزو خواری و ذات نصیبان خواهد شد و بی گمان مرگ با عزت، ارزشمندتر از زندگی نگین است.

مهمنترین فرضه الهی
در روایت بسیار جالی از حضرت سید الشهداء عليه السلام در تخف المقول نقل شده است که فرمود:

اعترروا ایها الناس بما وعظ الله به اولیاءه من

اگر سرمان را بالای داربرند: اگر زندگه در نعله های آتشان بسوزانند، اگر زدن و فرزندان و هشتمان را در جلو دید گامان به اسارت و غارت برند، هرگز امان نامه کفر و شرک را امضا نم کنیم».

درود خداوند بر روح و روانست باد ای فرزند راستین ابی عبدالله عليه السلام که در تمام مراحل زندگی، این عزت نفس و عظمت روح را به اثیاث رساندی و هرگز با دشمنان سازش نکرده و توترجمان حقیقی جذب زرگوارت بودی که فرمود:

«لا والله لا أعطيهم بيدي اعطاء الذليل ولا أفرج فرار العبيد» -نه، به خدا سوگند، هرگز دست ذات به آنان نمی دهم و مانند بردگان از صحته کارزار فرار نمی کنم.

بسایر این، ما نه تنها در ایام جنگ و کارزار، نیاز به حسین عليه السلام داریم و ملزم به پیروی از مکتب او هستیم بلکه حقی در ایام صلح و بازسازی نیز، باید حسین وار زندگی کنیم، صلح چیزی جدای از سازش و سوتسلم فرود آوردن است، ما اگر جنگمان شرکتمندانه بود، باید صلحمنان نیز شرکتمندانه باشد یعنی در آن بوقی سازش با استعمارگران و رفتن زیر پرچم جهانخواران و رکون و تکیه بر ستمگران نباشد.

حال بازگردیدم به اصل مطلب که عبارت بود از شناختن اجمالی انگلیزه قیام امام حسین عليه السلام و به فراموش تپردن آن:

النگیزه نهضت حسینی

حضرت سید الشهداء سلام الله عليه در موقع مختلف و از روز حرکت تا شهادت به بسیاری اگوناگون، النگیزه نهضتش را اعلام و گوشنده نموده است، در وصیت امام حسین دو وصیت امام حسین است: اعترروا ایها الناس بما وعظ الله به اولیاءه من

در این مسیر حرکت می کشند منع که
مسیح اصلی را به عنوان مفسدین واقع
دستگیر و مجازات نماید، و گرفت هزاران
بدخشن و نکبت در پیش خواهیم داشت.

متأسفانه امروز قلم بدستان مزدور دوران
ستماهی با همدستی ملتی گراهای ضدین
در پوشش های فرهنگی هنری، حرکت جذب
و حساب شده در پیش گرفته اند و در پی
برخی روزنامه ها و مجلات و بیانیه های
کتابهای مستقل، به تدریج و گام به گام
تمام ارزشها اثقلاب اسلامی را زیر سوال
پرده و شمره خون هزاران شهید و رنج هزاران
مغلول انقلاب را پایمال می کنند و از سوی
دینگر، برای خالی نبودن عربی^۱
ضد ارزشها که از ارتباط غربی خود^۲
ارث برده اند، ترویج می نمایند و کار بهانی
رسیده است که داستانها و رمانهای ضد رصـ
ضـ اخـلاـقـیـ وـ مـهـیـجـ وـ شـهـوـتـ الـکـیـزـ، بهـ صـوـرـتـ
گـسـترـهـاـیـ درـ مـیـانـ دـانـشـ آـمـوزـانـ وـ درـ بـازـ
کـنـاـبـ، پـخـشـ وـ نـشـرـ وـ خـرـیدـ وـ فـروـشـ مـیـ شـهـدـ
وـ حـشـیـ بـرـخـیـ رـوـزـنـاهـهـاـ نـیـزـ، یـاـ نـفـهـمـیدـهـ وـ یـاـ زـ
روـیـ عـدـ، اـزـ اـینـ دـاسـتـانـهاـ تـبـلـیـغـ مـیـ کـنـدـ
ایـنـهاـ هـمـ درـ جـلوـیـ چـشمـ مـسـؤـلـینـ اـمـورـ

میـ دـهـدـ وـ . . .

ما صریحاً اعلام می کنیم که این
حرکت، بعتراب خطربناکتر از جنگ است و
اگر آمران بمعروف و ناهیان از منکر، جــ
حرکت نکنند، این آتش خانمان موزه،
جوانب و اطراف را در بر خواهد گرفت و دیگــ
لجام از دست آشیان گرفته خواهد شد و عذابــ
اللهــ درــ دــنــیــ وــ آـخــرــ دــامــشــانــ رــاـخــواـهــهــ
گــرفــتــ، پــســ تــاـ دــیــرــ نــشــدــهــ استــ، برــایــ کــنــتــ
ایــنــ حرــکــتــ خــطــرــنــاـکــ باــ هــمــکــارــیــ مــســؤــلــینــ
امــورــ، بــایــدــ بــهــ چــارــهــ جــوــئــیــ پــرــداـختــ وــ اـثــقلــ
عــزــیــزــ رــاـزــ کــامــ اـزــهــایــ آـشــ اـفــرــوزــ فــارــ
راهــنــیدــ.

مسئول اند «کلکم راع و کلکم مسئول عن
رعیته».

خطر استعمار فرهنگی

حال که سخن از امریه معروف و نهی از
منکر آمد، روالت اشاره ای داشته باشیم به
خطر بسیار بزرگی که مواجه با آن هستیم و آن
استعمار فرهنگی است. استعمار که نه از راه
جنگ و کارزار و نه از راه محاصره اقتصادی و
نه از راه های بسیار دیگری که در این ده ساله
انقلاب آزمایش کرده، نتوانست انقلاب را از
دست ما بگیرد، یا آن را به ناکامی برساند،
امروز مکتوبل به خبره بسیار سهمگین و
زهراگیش شده است و آن استعمار فرهنگی
است. واگرایی تحویل در این آزمایش
بیرونیگ نتوانیم سر برآورده باشیم و استعمار و
تبوههای جایدیش را خیلی نسازیم، یادگار
عنیز امام را که همان انقلاب مقامی اسلامی
است از ها گرفته با آن را کنم زنگ و بی رنگ
می سازند.

مردم باید توجه داشته باشند که میل
کتابهای و نشریات اتحادی که امروز آنها شده
است، عرض اصلی آن فرهنگ زدنی و
بدخلیه دادن ارزشها ای انقلاب و اسلام و
آن ها را خدای تحویل میل از زیش ساختن
است. داستانهای شهود الگیز و فاسد
کشیده ای که امروزه به صورت جزو ها و
کتابهای داستانی و با گرفتن مجوز از وزارت
ارشاد اسلامی^۳ به صورت گسترده ای رواج
پیدا کرده و جوانان و نوجوانان را سیل آسایه
سوی انحراف و تباہی می کشاند و از مدارس
راهنمایی گرفته تا سطوح بالای دانشگاهی،
همه را به این منجلاب خطربناک سوق
می دهد، نیاز به یک قائمیت حسین گونه
دارد که محکم جلوی این شیوه جدید از فساد
را فوراً بگیرد و این همه نشریه های فاسد را که

بلکه در برخی از روایات تهدید شده است که
اگر این ستت الهی ترک شود، پس باید منتظر
عذاب الهی در دنیا و آخرت باشد.

پس، انگیزه اصلی قیام امام حسین
علیه السلام، خیرخواهی و اصلاح امور جامعه
و امریه معروف و نهی از منکر است و این
مطلوب باید همواره منتظر پردازش باشد، چه
در پرتو حکومت ظالمانه ای چون بزید و شاه
باشدند و چه در پرتو حکومت اسلامی؛ چرا که
نیاز جامعه به این فرضه قلعه نمی شود، با این
تفاوت که اگر در خلل حکومتهای جائز و
مستبد باشدند، امکان برخورد و یا به شهادت
رسانند آنان وجود دارد ولی اگر در پرتو
حکومت اسلامی باشند، بی گمان مورد تأیید و
پشتیبانی مسئولین حکومت خواهند بود. ولی
اصل مطلب که خیرخواهی برای مردم و
اصلاح امور جامعه و امریه معروف و
نهی از منکر است، همیشه به قوت خود باقی
است و محوشدن خواهد بود. همانطور که
ملحظه می شود، چه در زمان رهبر کبیر
انقلاب حضرت امام خمینی فتن سرمه و چه
در زمان رهبر فعلی انقلاب حضرت آیة الله
خامنه ای، اگر در مواردی احتمال اخراج فار
جامعه رود یا گروههای بخواهند میر
مستقیم جامعه را بهم بزنند، فوراً رهبران
انقلاب، مطالب را به مردم گوشزد کرده و از
میز اتحادی باز می دارند و این خصوصیت
رهبران و پیشوایان مردم است. البته بقیه افراد
نیز ملزم به پیروی از این مطلب بوده و هرگز بار
مسئلیت از دو ششان برداشته نمی شود. اگر
رسانه ها و مطبوعات و روحانیون و سایر افراد،
متوجه فسادهای شدند که در جامعه شکل
گرفته یا در حال شکل گرفتن است، واجب
است به پیروی از مکتب سید الشهداء^۴، با
صراحت جلو مفاسد را بگیرند و مسئولین امور
رام متوجه سازند؛ در غیر این صورت، همه